

TÍÐINDI

autismu.

Elmar visti, at Autismufelagið hefur nógva hugskot til frama fyri børn við autismu, men felagið hefur ikki so nógva orku og figging. Hann vildi gera okkurt fyri at savna pening saman til Autismufelagið, so hugskotini hjá felagnum kundu fðrast út í lívið.

Hetta passaði sum fótur í hosu til hansara mál at gera okkurt vilt persónligt avrik. Tvívaldi jarnmaðurin bleiv við hesum til veruleika sum ein kombinatió av persónliga málinum og peningainnsavningini til Autismufelagið.

- Fólki hildu hetta vera ov ørt

Elmar Ósá varð møttur við einari ávisari skepsis, tá hann byrjaði at tosa um sína stóru ætlan.

- Tað vóru fá, sum veruliga trúðu uppá, at eg fór at gera tað. Tey flestu hildu, at hetta bara var eitt ørt hugskot, og at eg ongantíð fór at koma á mál.

Tá Elmar setti á stovn facebooksíðuna “452 kilometrar fyri Autismufelagið”, vóru tað fá, sum enn ivaðust í orðunum hjá Elmar.

- Tá komu fólk aftur til mín og søgdu eitt nú: “Heilt ærligt, altso meinari tú tað veruliga? Fert tú at gera hetta?” Tey hildu tað ljóðaði spennandi, samstundis sum tey enn hildu vera ørt, sigur Elmar.

Kundi ikki vera meira klárur

So kom mikumorgunin 12. júní, tá jarnmaðurin skuldi floytast í gongd í 25 metrar langa hylinum Svímjöhøllini í Gundadali. Elmar vaknaði alvakin og fokuseraður, og hann kundi ikki vera meira klárur, nú hann skuldi svímja 7,6 kilometrar.

- Eg hevði sovið sum ein dreymur, og fyri fyrstu ferð í langa tíð fólði eg ongan eymleika ella pínu nakrastaðni í kroppinum, sigur Elmar Ósá, sum er fyrrverandi elitusvímjari. Hann leyp í hylin við einari góðari kenslu.

- Eg fólði á mær, at hetta nokk fór at ganga. Eg hevði góða ferð og brúkti lítið av orku, og tá svímjingin var liðug, var eg nærmast úthvildur framvegis.

Undanvindurin fekk hann at broyta kós

Nú var tann fyrsti parturin yvirstaðin, og nú manglaði hann at súkkla og renna 444 kilometrar. Komin úr hylinum og undan brúsum í Gundadali leyp hann á súkkla, og fór undir teir næstu 360 kilometrarnar, sum hann ætlaði at súkkla á Streymoy og Eysturoynni.

- Tað gekk væl í byrjanini, men tá eg kom til Streym, var sera nógva mótvindur. Tá bleiv eg nokkso nervøs fyri, hvussu eg skuldi klára hesar

360 kilometrarnar uttan at brúka so nógva orku, fortelur Elmar Ósá, sum fekk selskap av nøkrum Rynkeby-súkkklarum.

Tað gjørdi so tað, at hann mátti broyta upprunaligu ætlanina.

- Tá eg kom til Oyrbakka, hevði eg súkklað 140 kilometrar og manglaði 220 kilometrar. Tað var so mikið nógva vindur, at eg sá, at tað fór slett ikki at ganga. Tí tók eg avgerðina at venda við og fara inn aftur á Kaldbak. Har var nakað av vindi, men har var slætt, og tí fekk eg undanvind annan veg.

Hann súkklaði aftur og fram har, og fór so eisini ein túr til Havnar.

- Tá fekk eg aftur hasa góðu kensluna og hugsaði, at hetta nokk skuldi ganga, tí eg fólði ikki, eg brúkti ov nógva orku. Tað var allatíð týðningarmikið, tí eg hevði jú tvey maratón eftir at renna, og til tað mátti eg hava so frísk bein sum møguligt, greiðir Elmar frá.

Tað fyrsta strekkið var mentalt hart

Tíðliga fríggjamorgunin var teinurin liðugt súkklaður, og tá søgdu Rynkeby-súkkklararnir farvæl og ynsku Elmar góðan túr víðari - nú var Elmar einsamallur, og renningin stóð fyri framman.

- Tað mentalt harðasta tíðarskeiðið var heilt avgjørt, tá eg skuldi byrja at renna einsamallur. Teir fyrstu kilometrarnir vóru sera harðir, tí eg visti, at eg hevði langt eftir á mál, og

Elmar Ósá er yvirlækni á barnadeildini, og hann fór til arbeiðis aftur mánadagin. Gjøgnum árinu hevur hann arbeitt nógva nátturvaktir, og hetta hjálpti honum at fokusera, tá hann rann um náttina

tá hevði eg verið í gongd í næstan 24 tímar.

Tað fyrsta maratonið gekk væl at renna í Kaldbak. Eftir hetta setti hann kósina móti Havnini.

- Eg skuldi eftir Kaldbaksvegnum, sum er umleið 11 kilometrar, og har var mótvindur. Eg visti, tað fór at blíva øgiliga tungt, og tað var eisini ekstræmt hart, sigur Elmar.

Fyrsta kreppan

Elmar Ósá stóð mannsroyndina á Kaldbaksvegnum og kom til Havnar saman við systirsoni sínum, sum rann síðsta langa teinin við honum. Tá

hevði Elmar runnið 51 kilometrar, men hann manglaði enn 33. Hann var útlúgvaður og eymur undir fótunum.

- Tá hevði eg ta fyrstu ordiligu kreppuna. Beinini vóru púra útseld, har var einki eftir. Mentalt hevði eg tað eisini trupult, tí eg visti ikki, hvar eg skuldi renna hesar síðstu kilometrarnar. Eg umhugsaði Tórsbreyt og Ringvegin, men har var ov nógva vindur.

- Eg tímdi ikki at renna mitt í Havnini, har øll kundu síggja meg, tí almenni áhugin bleiv størri og størri, tá miðlarnir varpaðu so nógva ljós á meg og tvívalda jarnmannin.

Hann gjørdi av at renna næstu 19 kilometrarnar á Tórsvølli, sum hefur gott undirlag at renna á. Nú var ikki nógva eftir. Hann vendi nösina móti Tórsbreyt, har hann rann tað síðsta strekkið.

- Teir síðstu kilometrarnir skuldu bara gjøgnumførast. Tað var hart, tí hvørja ferð eg setti beinini í, so fólði eg krampa upp gjøgnum beinini. Men eg mátti bara kobra hævðið frá, sigur Elmar Ósá.

Nógva fólk á Tórsbreyt

Komin á Tórsbreyt sá hann stóru mannamúgvuna, sum var savnað saman at heppa uppá hann, inntil hann kom á mál. Øll familjan var møtt upp, og har stóðu starvsfelagar, vinir og fleiri onnur. Autismufloggin veittraðu á grasvøllinum, og børn við autismu, sum hann kennir, vóru eisini komin framvið. Til tær síðstu rundurnar vóru fleiri, ið komu at fylgjast við honum.

- Eg bleiv eitt sindur høgur av at síggja hetta, og tá gloymdi eg ta ekstremu píuna í beininum. Og áðrenn eg visti av, so var eg liðugur.

- Eg var nakað so rørdur

Tá var ikki eitt eyga turt, og tað var tað heldur ikki hjá Elmar.

ari, sum ikki kláraði at halda tárnum aftur.

- Kenslan var øgilig, og eg var nakað so rørdur. Eg var so ovur-, ovur-, ovurfegin fyri at tað eydnaðist. Samstundis var eg ómetaliga móður og hevði pínu í øllum kroppinum, sigur hann og greiðir víðari frá:

- Fyri tað fyrsta var eg ótrúliga glaður fyri persónligt at hava rokkið málinum at gjøgnumføra ein tvívaldan jarnmann í Føroyum. Men tað størsta var, at eg sá, hvussu væl tað hevði gingið at fingið fólk við uppá at stuðla Autismufelagnum. Tað var ein enn størri gleði enn tað persónliga, so tað var eitt sindur tvídeilt, sigur ein glaður Elmar Ósá.

Túrin tók tilsamans 35 tímar. Á túrinum drakk hann vætu allatíð og át í hovuðsheitum banan og rugbreyð, men fekk eisini eitt nú pasta-salat, tvíflís og twix.

- Týðning at varpa ljós á autismu

Tvívaldi jarnmaðurin hefur fingið sera nógva uppmærksmi til Autismufelagið, og Elmar Ósá fegnast um góðu undirtøkuna. Hann heldur tað hava stóran týðning at varpa ljós á autismu.

- Tað kann vera ringt hjá vanligum fólk at skilja, hvat autisma er, og hvat tað snýr seg um. Tað eru autistisk børn og vaksin, sum arbeiða og hava tað gott, men tað eru eisini tey, sum ikki hava tað gott og ikki eru líka væl fyri. Tí haldi eg, tað hefur stóran týðning at varpa ljós, at tað eru fólk, sum hava autismu, sigur Elmar Ósá.

- Tað almenna ger nógva fyri børn við autismu, men eg føli bara tað, at har frá eigur at verða gjørt enn meira. Tað kunnu hesir pengarnir millum annað brúkast til, sigur hann.

Hetta er løtan beint aftaná, Elmar Ósá kom á mál á Tórsbreyt. Hann kyssir og klemmar bróðursonin, Gabriel, sum hevur autismu (Mynd: Steingrím Ósá)